

standshjælp skal være med til at finansiere gode sociale tiltag.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er bare for at komme frem til pointen, som jeg ved at Enhedslisten altid støtter i enhver sammenhæng, nemlig at man stemmer for selv den mindste forbedring. Men en gang imellem er det måske også en fordel, hvis man skal bevæge sig i den politiske verden, at man ud over programerklæringer om, hvordan man vil forandre verden, kan nå et stykke uden for konsensus, men alligevel være inden for rækkevidde. Det er sådan set en god ting at have med sig i bagagen, også i politik, men det er måske det, der er forskellen mellem SF og Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Ja, og jeg tror sådan set, at forskellen er relativt klar, for den ligger også i det, hr. Ole Sohn siger: Vi blåstempler *ikke* nedskæringer for de fattigste.

I sidste års finansforhandlinger var vi i stand til at lave en milliardaftale om forskningen med regeringen, så det er ikke, fordi vi ikke kan finde ud af at indgå kompromiser, heller ikke med folk, der ligger væsentligt til højre for SF; det kan vi sagtens. Men vi medvirker ikke til at lave forringelser for de fattige, og vi vil ikke være med til den type studehandler, hvor man med den ene hånd giver noget til de fattige og med den anden hånd tager noget fra dem. Sådan leger vi ikke, og det er ganske rigtigt forskellen mellem os og SF. Den type Christiansborgretorik og den måde at lege med folks penge på vil vi ikke være med til, sådan er det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren, og det er nu hr. Lars-Emil Johansen, der får ordet.

Lars-Emil Johansen (SIU):

Den tale, jeg skal holde nu, holder jeg både på egne vegne og på vegne af min kollega fra Grønland, hr. Kuupik Kleist, der desværre er forhindret i at være til stede.

I løbet af de seneste dage har vi gennem medierne været vidne til skrækelige scener fra New Orleans. Fra hustagene og fra trætoppene rundtomkring i byen vinker fortvivlede mennesker mod de flyvende fotografer om hjælp, og på byens stadion sidder tusinder af mennesker som gidsler for en naturens rasen, som ingen har

sikret dem ordentligt imod – næppe på grund af manglende vilje, men på grund af manglende viden.

Kl. 17.10

Netop i disse dage smelter den arktiske is med en hastighed, der langt overstiger de værste klimateoriens forudsigelser til dato. De nord- og østgrønlandske fangere kæmper med nye og uvante problemer, for der er ikke nok havis at køre på længere og dermed ikke nok fangst. En livsform er ved at smelte væk, og man anser det nu for sandsynligt, at Nordpolen vil være isfri om sommeren allerede i 2020. Ingen i de arktiske områder har været godt nok forberedt på det, ikke på grund af manglende vilje, men på grund af manglende viden.

I bjergene i det sydlige Europa regner byerne sønder og sammen i regnskyl, der ikke er set magen til i mands minde. Huse og gader står under vand, mudderet skrider, og menneskene flygter, mens den europæiske trafik bryder sammen i store områder. De stigende regnkatastrofer i Europa de sidste år er der ingen regeringer, der har forberedt sig godt nok på, næppe på grund af manglende vilje, men på grund af manglende viden. Og imens stiger olieprisen, og verdens økonomiske fundament vakler.

Hvad har så alt dette med en førstebehandling af et dansk finanslovsforslag at gøre? Jo, det har nøjagtig det med finansloven at gøre, som miljøministerens nylig afholdte møde i Illulissat i Grønland har med klimaforskningen at gøre, nemlig spørgsmålet om at tage forskningen i klimaforandringerne alvorligt og indse, at det er i de arktiske egne, den mest effektive viden om både det globale klimas fortid og ikke mindst fremtid ligger.

I en sådan situation ville vel ethvert fornuftigt menneske tro, at en regering med en tæt historisk tilknytning til det arktiske område satte alle sejl til for at sikre sig førertrøjen inden for arktisk forskning, arktisk viden og global klimaekspertise i det hele taget – dette i særdeleshed, når den selv samme regering har erklæret, at det netop er udvikling af videnssamfundet, der er dens mål.

Men når man læser regeringens forslag til dansk finanslov 2006 med samme briller på, bliver man skuffet. Vist er der sat et mindre beløb på omkring 30 mio. kr. af til arktisk forskning, men ser man nærmere efter, er størstedelen af disse penge beregnet på at undersøge, om kontinentsoklen ud for Grønland ikke skulle være af en sådan længde, at Danmark kan kræve en